

Sygn. akt II K 86 / 16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym **w składzie:**

Przewodnicząca – SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – Anna Kopeć

przy udziale Prokuratora Anny Gomulskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20.XII.16r i 28.IV.17r

sprawy **M. C.**

urodz. (...)

w W.

syna K. i I. z d. B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 stycznia 2016 roku w miejscowości Z., droga nr (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I-0,73mg/l i II – 0,87 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

- o r z e k a -

1. ustalając, że oskarżony **M. C.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 178a § 1 kk oraz przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat próby;

2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

3. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 8000 (osiem tysięcy) złotych;

4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów postępowania w sprawie kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych, w tym kwotę 100 (sto) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 86/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 6 stycznia 2016 roku około godziny 20:15 oskarżony M. C. będąc w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) 13 w miejscowości Z. na drodze nr (...). W pewnym momencie oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej. Z uwagi na to, że od oskarżonego funkcjonariusze Policji wyczuli alkohol, oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wskazało wynik: 0,73 mg/l, II badanie 0,87 mg/l.

Oskarżony M. C. ma 42 lata, jest żonaty, jest zatrudniony jako handlowiec, jego dochód miesięczny wynosi około 2.000 zł, jest osobą niekaraną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 121-122), zeznania świadka D. C. (k. 122, k. 7-8 zbioru C), częściowo zeznania świadka P. K. (k. 145), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2-3), kartę karną (k. 134), informację o dochodach z systemu teleinformatycznego (k. 33a, 57-57, 126, 127).

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016 r. oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 6 stycznia 2017 r. miał odebrać z lotniska w M. kolegę. Jak wskazał, w drodze na lotnisko koleżanka poinformowała go, że umowa o pracę nie zostanie z nim przedłużona. Po usłyszeniu tej informacji oskarżony zjechał do stacji benzynowej, gdzie kupił 200 g i 100 g wódki gorzkiej żołądkowej, po czym udał się w dalszą drogę na lotnisko. Był umówiony w bocznej zatoczce przy lotnisku. Tam spożył alkohol. W pewnym momencie podjechał do niego patrol Policji, gdyż oskarżony zaparkował w niedozwolonym miejscu. Na polecenie funkcjonariuszy Policji oskarżony odjechał na parking znajdujący się 50 metrów dalej. Z tego parkingu zabrał kolegę. Chciał, aby to jego kolega prowadził samochód. W tym celu zamierzał się zatrzymać na pobliskiej stacji paliw. W pewnym momencie gdy jechał w kierunku tej stacji drogą nr (...) zatrzymał go do kontroli drugi patrol Policji.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał, że w dniu 6 stycznia 2016 r. prowadził pojazd oraz że chwilę wcześniej pił alkohol w postaci wódki w ilości 200 g i 100 g. Przedstawione przez oskarżonego okoliczności w jakich doszło do spożycia alkoholu i tego, że prowadził pojazd są logiczne. Żaden z przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów nie pozwolił na to, aby odmówić wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie. Sąd natomiast nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w części w jakiej twierdził, że to jego kolega miał prowadzić samochód. Wprawdzie w tej części jego wyjaśnienia mają potwierdzenie w zeznaniach świadka P. K., lecz trzeba mieć na uwadze, że gdyby rzeczywiście oskarżony nie zamierzał prowadzić pojazdu w stanie nietrzeźwości to poprosiłby swego kolegę, aby to on prowadził pojazd już z lotniska. Tak się nie stało. To oskarżony odjechał z parkingu przy lotnisku. Niezrozumiałe jest dlaczego dopiero na najbliższej stacji paliw miało dojść do zamiany kierujących.

W ocenie Sądu zeznania świadka D. C. są wiarygodne gdyż są konsekwentne, spójne, korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego oraz pozostałymi dowodami przeprowadzonymi na rozprawie. Sąd nie znalazł powodu, dla którego miałby nie obdarzyć ich wiarą.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu.

Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. W myśl tego przepisu – karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od lat dwóch – podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym po drodze publicznej, a przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało, że był on wówczas w stanie nietrzeźwości. Oskarżony nie kwestionował tego, że prowadził pojazd będąc w stanie nietrzeźwości.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd doszedł do wniosku, że istnieją podstawy do warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego.

Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł zatem do przekonania, że oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania. Sąd chce dać szansę oskarżonemu na poprawę swojej postawy. W ocenie Sądu zastosowanie środka probacyjnego spowoduje, że oskarżony zrozumie naganność swojego postępowania i będzie miał realny i efektywny bodziec do przestrzegania porządku prawnego. W związku z powyższym Sąd warunkowo umorzył postępowanie na okres próby wynoszący 2 lata. Oskarżony jest osobą niekaraną, prowadzi ustabilizowany tryb życia. Wyznaczenie dwuletniego okresu próby pozwoli sprawować nad oskarżonym kontrolę. Towarzyszące mu przez ten okres czasu widmo ewentualnego podjęcia postępowania karnego, wymierzenie kary, może być skutecznym gwarantem jego poprawnego zachowania.

Jednocześnie Sąd orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat. Co do zakresu zakazu, Sąd nie znalazł potrzeby ani możliwości, aby wyłączyć z zakresu orzeczonego zakazu jakiegokolwiek rodzaj pojazdów mechanicznych w sferze ruchu lądowego. Oskarżony prowadząc pojazd będąc pod znacznym wpływem alkoholu dał wyraz lekceważącego stosunku do reguł ruchu drogowego, co skutkowało powinno pozbawieniem go możliwości czynnego uczestnictwa w ruchu drogowym na wskazany czas.

Aby zwiększyć oddziaływanie na sprawcę i jednocześnie mając na uwadze prewencję ogólną Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 8000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd uznał, że nie istnieją podstawy do zwolnienia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z tych przyczyn sąd orzekł jak w wyroku.